

No. 8—Vol. 37

AUGUST-RUGPIUTIS,

1951

Published Monthly by
Knights of Lithuania
 SO. BOSTON 27, MASS.

DIEVUI IR TĒVYNEI
 Year's subscription: U. S. and
 Canada \$3.00; foreign \$3.50;
 single copy 30 cents.

Editor—DR. JUOZAS LEIMONAS, 206 W. Fifth Street,
 South Boston 27, Mass.
 Asst. Editor—PHYLLIS GRENDALE, 395 W. Broadway,
 South Boston 27, Mass.

**KNIGHTS OF LITHUANIA SUPREME COUNCIL
 OFFICERS 1950—1951**

REV. J. C. JUTKEVIČIUS, Spiritual Director, 153
 Sterling St., Worcester 4, Mass.
 AL WESEY-VASILIAUSKAS, President, 102 Maple St.,
 Great Neck, L. I., N. Y.
 ANN MITCHELL, Vice-President, 1015 Monroe Ave.,
 Elizabeth, New Jersey
 JOHN JESULAITIS, Vice-President, 4626 South Win-
 chester Ave., Chicago, Ill.
 STELLA WAITEKUS, Recording Secretary, 1339 South
 49th Avenue, Cicero 50, Ill.
 DOROTHY MILLER, Financial Secretary, 210 Richmond
 Avenue, Dayton 6, Ohio
 FRANK GUDELIS, Treasurer, 129 Rita Street, Dayton
 4, Ohio
 STANLEY M. SIMON, Esq., Trustee, 231 Owendale
 Avenue, Pittsburgh 27, Pa.
 BERTHA CIOCYS, Trustee, 185 Congress Avenue, Prov-
 idence, Rhode Island
 ANTHONY J. YOUNG, Esq., Legal Advisor, 315 E St.,
 South Boston 27, Mass.

RITUAL COMMITTEE

LONGINAS L. SVELNIS, 163 "P" Street, So. Boston 27,
 Mass.
 VICTOR ANCHUKAITIS, 1226 Columbia Rd., South
 Boston 27, Mass.
 JACK L. JATIS, 6822 So. Rockwell St., Chicago 29, Ill.

LITHUANIAN AFFAIRS COMMITTEE

REV. JOHN C. JUTKEVIČIUS, Chairman
 Chicago District—SYLVIA RACZKUS, 6442 South Art-
 esian Ave., Chicago 29, Ill.
 Pittsburgh District—HELEN GIRDIS, 2407 Sarah St.,
 Pittsburgh 3, Pa.
 New York-New Jersey District—ANNE KLEM, 183
 Dukes Street, Kearny, New Jersey
 Ohio-Michigan—ROBERT BORIS, 1512—24th Street,
 Detroit 16, Mich.
 New England—VYTAUTAS ADOMAITIS, 71 Harrison
 St., Worcester 4, Mass.

HONORARY MEMBERSHIP COMMITTEE

LEONARD ŠIMUTIS, Chairman; JACK L. JATIS, Sec-
 retary; ANTHONY J. MAZEIKA, FRANK RAZ-
 VADAUSKAS, KASTAS ZAROMSKIS.

All correspondence should reach the editor by the 15th
 of the month preceding the next issue. Correspondents
 may use pen names, but all correspondence must bear
 the signature and address of the writer. The editor as-
 sumes no obligation to return any material not solicited.

Entered as Second Class Matter June 10, 1943 at the
 Post Office at Boston, Mass., under the Act of March
 3, 1879.

SVEIKINAME 38TĄ VYČIŲ SEIMĄ!

Š. m. Rugsėjo m. 6, 7, 8 ir 9 dienomis New
 Yorko mieste įvyksta 38tas metinis Vyčių Sei-
 mas. Jis įvyksta nepaprastu metu—didžiais pa-
 saulio sukrėtimų ir Lietuvos tragedijos laikais.

Šio Vyčių Seimo šūkis: "Lietuviais esame
 mes gimę, lietuviais norime ir but!" Kaip nuo-
 stabiai jis tinka šiems laikams. Garbė vyčiams
 ir jų vadovams tokiais šukiais puošiančius savo
 veiklą ir savo didžiuosius įvykius.

Mes tikime, kad Seimo darbai ir nutarimai
 atitiks šių ypatingų laikų ir vyčių idealų reika-
 lavimus. Ir dėlto mes neabejojame, kad šio
 Seimo žygiai bus vyčių veiklos pažiba, o šis
 Seimas liks neužmirštamą, didžiuoju Vyčių Sei-
 mu. Tad geriausios semės!

Spręskit, veikit, laimėkit!

Jūsų

"Vyties" Redakcija.

TURINYS—CONTENTS

Rev. A. J. Contons, CONVENTION AHEAD!	3
Petras Balčiūnas, MUSŲ UŽDAVINIAI....	5
Padangės Aras, TĒVIŠKĖS NAMELIAI BRANGŪS	8
HOW THE BOSS AMERICANIZED A LITHUANIAN NAME	9
J. Kmitas, IŠ MANO ATSIMINIMŲ.....	10
Kun. St. Raila, MES KELIAVOM Į ROMĄ	12
MINĖKIM MINDAUGO KRIKŠTO 700 ME- TŲ SUKAKTĮ	13
Rev. J. C. Jutkevičius, THE DOGMA OF ASSUMPTION	15
GUDRUS BAUDŽIAUNINKAS	18
SPORTS	19
OFICIALUS SKYRIUS	20
VYČIAI VEIKIA—COUNCIL ACTIVITIES	22
LIETUVOS VYČIŲ SEIMAS	24

JAUNIMO POSĖDIS GAMTOJ

Convention Ahead!

REV. A. J. CONTONS

Expectations

Another K. of L. National Convention is just around the corner.

What do we members of this great Catholic Lithuanian youth organization expect of the 1951 Convention in New York? We expect and know that every one in attendance will have a grand time. We expect to see and meet the cream of Lithuanian Catholic youth, the leaders and prominent members of the K. of L., and the representatives of other active Lithuanian organizations. From past experience we know that there will be greetings, reports of the past year's activities, resolutions bettering the organization, and election of officers who will serve during the next year. But if the convention is content to stop there, we shall be let down. It is not enough for the convention to listen to greetings of praise, to write the history of its past achievements, and to honor its past

leaders. To be sure this is all necessary. But unless we come to grips with the critical problems facing Lithuanian Catholic youth and the K. of L., the convention will end as a pleasant, but fruitless escape from reality. The ostrich is accustomed to avert danger by burying its head in the sand and by hoping that somehow the danger will blow over. Pray God the delegates of the K. of L. will not go to New York to bury their heads in greetings, reports and resolutions and then emerge Sunday evening hoping that all problems and dangers have blown over for another year.

Examination of Conscience

Every organization exists for the improvement of its members. Is the K. of L. organization improving its members spiritually, culturally, and socially? Speaking of **Catholicism**, how many members go to the Sacraments monthly, use a Missal at Sunday Mass, or fulfill the requests of Our Lady of Fatima? How

many K. of L'ers participate in religious discussion groups, attend Catholic lectures and movies, read Catholic books regularly, or subscribe to Catholic magazines? How many K. of L. members know how the Church is combating Communism in social life, what the social encyclicals are, or what the Catholic Church teaches about unions, co-management, profit-sharing, and rights and duties of workers and employers? Do our K. of L'ers know that the greatest threat to Communist activities in Europe comes from the Young Christian Workers Organization, comprising young Catholic men and women in their teens and twenties, who are carrying out the spiritual and social revolution greater than the Communists have ever dreamed? These are but a few of the criteria of our growth in the Catholic spirit.

How successful is the K. of L. in its cultural program, Lithuanian and American? How many know: How old is the Lithuanian nation and language, when does Lithuania appear in history, what was her progress and actual situation, who are the great heroes of Lithuania, who were her enemies? Can we and do we speak Lithuanian, do we know Lithuanian songs and dances, do we read any Lithuanian books or magazines? Are we rusty on American history, songs, music, do we read any American and English literature, do we attend good movies, stage shows and lectures? How do we measure up culturally as K. of L. members?

From the social viewpoint there is not much question that most councils are doing well and offering many opportunities for social improvement of the membership. As a matter of fact there is a danger that in many councils the program of activities actually is considerably unbalanced in favor of entertainment, pleasure and games. This is not a healthy situation. It reminds us of little Johnny, who used to dash home for dinner. He would pass up the soup, pass up the meat and vegetables, and plunge into the dessert for three or four helpings. Everybody thought Johnny was healthy because he was so active (for desserts do give energy). But after a few years on this diet Johnny weakened and finally died. Cause of death: unbalanced diet. Would it be going too far to say that the present K. of L. diet of activities is too weak on the substantial foods of spiritual and cultural activities, and too strong on the dessert of good times? Could we even say that for many councils the dessert has become the main course? If this is true we shall not have

to live long to attend a future convention, the final one, which will call in the doctor to ask the cause of death!!!

Tasks of the Convention

By analyzing the weaknesses of the K. of L. we can know better where to take our stand to improve the organization, to help it more effectively attain its purposes. The New York Convention will be in an enviable position to launch the K. of L. on a new course, to map out a program of activities which will tackle the problems of youth in an up-to-date, realistic way. Hundreds of young Lithuanian Catholic men and women, in the prime of life, eager to answer the battle-cry for God and Country will be on hand at the convention as delegates and guests. What can the Convention do to help these young leaders bring back new life and spirit to their local councils?

The 1951 Convention would be of truly historic significance if it would set up PLANNING BOARDS to map out the K. of L. activities for the coming year. The key to a successful organization is PLANNING, PLANNING, and MORE PLANNING. Already there is much planning in the organization. The Lithuanian Affairs Committee and the outlines for the Lithuanianism Contest are excellent examples of planning. But we still need much more. We must translate the generalities: for God and Country, into thoroughly planned mimeographed sheets sent out regularly to each council explaining in detail how each member and each council can fulfill these lofty ideals. Most practical would be a board which would gather the best ideas on how to run a meeting and what type of program at each monthly meeting would best elevate the members spiritually, culturally, and socially. This would be issued with detailed instructions to each council regularly. At the end of the year every active member will have been enriched in a very definite way, instead of the present hit and miss method which prevails so often. Secondly, another board might well plan a study program for the members which would best serve to improve the participants in their knowledge of and practice of their Catholic religion, and in their cultural appreciation of Lithuanian and American song, literature, and history. Thirdly, another group of experienced persons might effectively be invited to prepare a program of activities for the JUNIOR K. of L. Youngsters in their early teens are passing through their most formative stage. They are eager to belong to something. They like to take part in activities similar to those of adults.

Trys Vyčių vadai. Iš kairės į dešinę: Inž. Antanas Mažeika, Redaktorius Leonardas Šimutis ir Pranas Razvadauskas.

M u s ū U ž d a v i n i a i

PETRAS BALČIUNAS

In this article, Mr. Petras Balčiunas, well-known pedagogue and active worker among the Catholic youth in Lithuania writes interestingly about the obligations of the K. of L. members and the significance of youth in life.

“Mylėk, lietuvi, tą brangią žemę,
Kurioj nuo amžių tėvai gyveno!”

Tais žodžiais mūsų tautos atgimimo dainius Maironis kreipėsi į savo tautiečių gerokai apmi-

They make excellent material for Junior K. of L. groups. But again we need planning, we need a program to give these young people a worthwhile and rounded series of activities. There are many other suggestions which could be made. But ordinarily when we undertake too much we accomplish nothing. If the coming Convention can get down to discussing the real concrete problems facing the K. of L., and we can be induced to set up PLANNING BOARDS composed of experienced and expert workers in these particular fields, it shall have taken a giant step of progress in effective youth work.

rusią tautinę sąmonę. Jis jautė, kad toji gyvoji tautinė dvasia lietuvių tautą netrukus pakels vėl laisvam gyvenimui. Ir pakėlė.

Ir lietuvių tauta, sukursi tvirtą valstybinę instituciją, tuojau pražydo savos kultūros žiedais, greitu laiku net pranokdama kitas tautas, jau šimtmečius besinaudojančias valstybine laisve.

Lietuvai laisvės niekas nepasiulė: reikėjo ją išsikovoti brangia savo gerųjų sunų kraujo kaina, savo ištikimųjų vaikų pastangomis ir gausiais laisvės centais. Dideli, net milžiniški nuopelnai čia tenka ir Amerikos lietuviams, taigi ir jums, mielieji sesės-broliai vyčiai, ir jūsų tėveliams, artimiesiems.

Jau vėl 10 ilgų ir nepakeliamai sunkių metų, kai Lietuva kenčia skaudžią vergiją. Kenčia Aukščiausiojo valia ne tiek už savąsias nuodėmes, kiek už sugedusį, sužvėrėjusį šios žemės karalių—žmogų. Tos nesugedusio žmogaus vaizduotei neaprėpiamos lietuvių kančios tai rytų kaimyno—caristinės Rusijos ir vakarų kaimyno—kaizerinės Vokietijos režimų tęsinys.

Vakarinio kaimyno galybė daugiausia J. A. V.

pastangomis jau sutriuškinta. O raudonasis rytų kaimynas, nepasisotinęs plėšriojo dvigalvio erelio (caristinės Rusijos herbas) grobiu, pakėlė piktomis ir kerštingomis savo rankomis kuji su piautuvu (bolševikinės Rusijos herbas) ir, panieknięs tikėjimą, teisybę, teisę, visokias laisves ir žmoniškumą, žiauriausiomis priemonėmis žudo visus žmones ir net ištisas tautas. Kad geriau būtų paslėpti nekaltųjų žmonių kraują, jis nudažė savo vėliavą raudonai.

Visą laiką laša nuo tos vėliavos kankinamųjų kraujas. Išžudė jis ne šimtus, tukstančius, bet milijonus. Jau per 12,000 vien dvasininkų spėjo išžudyti, nukankinti ar sunkiose mirties stovyklose tebekankina. Jau vien mažutės lietuvių tautos spėjo paliesti apie vieną milijoną. Ir dar agresyviau tebekankina ir tebenaikina. Ir galo nesimato. Dabar tas raudonasis slibinas, įsikūnijęs Liuciperis Stalino kailyje, jau aprėpęs beveik visą Europą, didesnę pusę Azijos ir taiko savo nuodingus nagus Naujajam Pasauliui.

Ar galim mes dėl to būti šalti ir ramūs? Ar verta dabar, kada jau gresia toks didelis pražuties pavojus visam pasauliui, rupintis savo tokia nedidele, neskiatlinga tauta? Argi nedidelės tautos irgi gali turėti tokį pat norą gyventi, kaip ir didelės?

Sesės, broliai vyčiai, šitokios padėties ir tokių problemų dirginami, žvilgterkime nors labai trumpai į savo pareigas.

Vyčių Pareigos

Esame Lietuvos Vyčiai. Taigi jau pačiu vardu drąsiai pasisakome, kad turime neabejotiną ryšį su Lietuva. Koks tas ryšys? Visų pirma—gamtinis—prigimtinis. Kai kurie mes esame gimę Lietuvoj, ten augę, ten savo gyvenimo šaknis įleidę. Kiti esame gimę iš Lietuvių tėvų—lietuvių šeimose. Taigi iš kilmės mes visi priklausome vienai tautai—esame lietuvių tautybės.

Lietuvos Vyčiai pagal konstituciją—

1) vaduojasi katalikų pasaulėžiūros bei doros dėsniais (II sk., 1 par.),

2) auklėja savo narius gerais Amerikos piliečiais (2 par.),

3) žadina jaunuomenėje prisirišimą prie savo tėvų žemės—Lietuvos, meilę savo gimtosios kalbos bei mūsų tautos papročių (3 par.),

4) rupinasi savo narių ir visos išeivijos švietimu ir kultūrinimu (4 par.),

5) kuria sporto ratelius (5 par.).

Taigi Vyčiai yra aiškiai

1) religinė—katalikiška—pasaulėžiurinė

2) valstybinė—Amerikos krašto,

3) tautinė—lietuvių tautos ir

4) kultūrinė organizacija.

1. Vyčio, kaip katalikų organizacijos nario, pareiga yra visą savo gyvenimą statyti ant praktinių katalikų pasaulėžiūros pagrindų. Ne užtenka vien žinojimo ir prisipažinimo, kad esi katalikas vien tik dėl to, kad kiti, tavo draugai, tavo vyresnieji, Bažnyčia to nori, kad taip įpratus esi. Kiekvienas vytis turi būti sąmoningas katalikas, turi gilinti savosios religijos pagrindus, suprasti jos vertę.

O gal daugiau nežinoti ir pasitenkinti tuo, kiek turi, nes žinojimas padidina pareigas ir atsakomybę. Bet juk visa žmogaus didybė ir reiškiasi žinojimu, o ne nežinojimu, nes žmogus yra “animal rationale”—protinga butybė. Nežinojimas paprastai vadinamas neprotingumu, negudrumu ir net kvailumu. O kas gi nori toks būti?! Šiam reikalui mums tinka žymiojo bedievio, katalikų Bažnyčios griovėjo Voltero žodžiai: “Geriau žinoti ir kankintis, negu tamsybėje gyventi ir džiaugtis.”

Kiekvienas vytis turi nuoširdžiai ir su įsitikinimu praktikuoti katalikų tikėjimą ir visur, kur tik gali, kur tik yra reikalo duoti gražų pavyzdį kitiems—kovoti dėl tikėjimo, dėl doros. Kovoti ne tik ten, kur lengva, bet ypač ten, kur reikia daugiau aukos, išmanymo, energijos. Kovoti net brangiausia gyvybės kaina.

Taigi kiekvienas vytis turi siekti krikščioniškos tobulybės.

2. Į krikščionio sąvoką griežtai įeina ir patriotizmas. Kardinolo Mercier'o žodžiais, “Nėra tobulo krikščionio, kuris nebutų tobulas patriotas.”

Į patriotizmą įsiglaudžia valstybinės ir tautinės piliečio pareigos.

Vyčiai gyvena Amerikoje ir yra Amerikos piliečiai. Taigi jau pats teisingumas verčia kiekvieną vyti būti geru piliečiu to krašto, kuriame jis gyvena, kurio dėka yra išlaikomas. Kiekvienas vytis turi atlikti savo valstybinę pareigą, nesigailėti savo gyvenamam kraštui jėgų.

3. Visi vyčiai yra lietuvių kilmės, visuose vyčiuose teka lietuviškas kraujas. Tautiškumas yra ne nelaimė, bet Dievo dovana. Pats pasaulio Kurėjas skyrė žmogui atlikti šios žemės uždavinius per tautas. Nuo rupinimosi savo tauta neatleidžiamas nė tas, kuris gyvena nuo savo tautos atskilęs. Tobuliausias savo gimtojo krašto meilės pavyzdys yra Dieviškojo Sunaus ašaros dėl Jeruzalės.

Svarbiausios tautiškumo žymės yra: teritorija, kalba, papročiai, religija, rasė. Pagal tas specifines žymes visas pasaulis skirstomas į pasiskiras tautas.

Tauta gali būti ir be savo teritorijos (pav. anksčiau žydai), gali būti bendros kalbos su ki-

tomis tautomis (pav. šveicarai), vieno tikėjimo su kitomis tautomis (daugelis tautų). Bet ir tuose bendrumuose yra skirtumų, kurios natūraliai suskaldo žmoniją į tautines grupes—tautas. Tie skirtumai sudaro tautos individualybę.

Lietuva ir lietuviškumas

Lietuvos teritorija yra Lietuva. Tai gražus, bet be didelių pretenzijų, sraunių upių ir ramių upelių išraižytas, riboto aukščio kalneliais išmargintas, Baltijos jūros bangų skalaujamas, rutų darželiais išpuoštas gintaro kraštas. Tą kraštą, jo brangų gintarą, jau gerokai prieš Kristų žinojo tuo laiku kulturingiausios pasaulyje Mažosios Azijos tautos. To krašto galinjieji valdovai viduramžiuose vieninteliai pajėgė sulaikyti azijatų antplūdį į Europą. Tuo jie išgelbėjo visą Europą nuo pražuties ir nulėmė busimos Amerikos krikščioniškąjį veidą. Ne be reikalo lietuvių himno autorius Kudirka pavadino Lietuvą didvyrių žeme.

Beveik visi lietuviai (apie 90%) yra R. Katalikų tikėjimo. To tikėjimo, kurio mes, vyčiai, esame. Visi krikščionybės laikų lietuvių papročiai yra persunkti katalikiškos dvasios. Šventojo Sosto pripažinimu Lietuva yra šv. Marijos žemė. Lietuvos jaunimo (ir vyčių) globėjas yra šventasis karalaitis Kazimieras.

Lietuvių tautos papročiai ryškiausiai atsispindi labai gausioje lietuvių liaudies kuryboje—tautosakoje. Galybės pasakų, legendų, priežodžių, patarlių, mįslių . . . Daugybės liaudies dainų. Jose yra visas lietuvis su savo skausmais, džiaugsmiais, sielvartais, godomis, gudžiomis svajonėmis. Dėl to Lietuva yra dainų šalis, viena iš pirmųjų visame pasaulyje. Ir dabar dar jaučiame, kaip “Per dainas stiprėja (lietuvių) viltis; jos meilės tėvynės auklėja širdis.” Lietuviai, pradedant Donelaičiu ir baigiant dabartiniais rašytojais, poetais, filosofais, jau davė didelių lietuviškojo žodžio talentų, minčių.

Lietuviškojo genijaus pačioje viršunėje šviečia viena iš seniausių, skambiausių ir gražiausių kalbų—lietuvių kalba. Ne be reikalo net žymiausiuose universitetuose yra ji dėstoma. Savo ji kalba davė galimybę lietuviui iškilti į kultūros viršunes.

Mums, sesės-broliai vyčiai, toji kalba yra beveik vienintelis tikriausias raktas į tikrąją savo tėvų širdį, į jų protus, jausmus. Dabartinė mūsų lietuvių kalbos padėtis yra apverktina. Mes jau baigiame pamiršti savo tėvų kalbą arba jos net nespėjame išmokti.

“Gera yra svetimomis kalbomis kalbėti, bet didelė gėda savosios nemokėti,” “Moki kalbas—žinai kelią” yra absoliučiai teisingi posakiai. Mums, vyčiams, savosios kalbos yra dvi: valsty-

binė—anglų ir tautinė-prigimtinė mūsų ar mūsų tėvų kalba—lietuvių kalba. Mūsų pačių “kaltė,” kad mes turime mokėti ne vieną, bet dvi kalbas. Bet iš tos “kaltės” mums tik garbė ir nauda. Kalbos išmokimas nėra toks paprastas dalykas, jos turguje nenusipirksi nė už milijardus. Kalbų mokėjimas mus padaro tik gudresnius, kulturingesnius, didesnius ir platesnius. Geras savųjų kalbų mokėjimas tai yra mūsų garbės ir ambicijos klausimas.

Daugelis galvoja, kad JAV valdžia yra priešinga paskirų tautybių kalboms. Tai netiesa. Rimtieji JAV vyrai labai vertina visų jose gyvenančių tautybių kalbas. Jie žino, kad tik per iškėlimą į aukščiausią laipsnį savo tautinių individualybių visų Amerikos valstybių genijus gali aukščiausiai iškilti.

Į darbą jaunos jėgos!

Mielieji sesės-broliai vyčiai, mums yra didelė garbė priklausyti vyčių organizacijai. Bet, kaip matome, toji organizacija uždeda ant mūsų pečių ir gana sunkią, bet malonią pareigų naštelę.

Taigi: 1) Rupeštingai tvirtinkime savo religinius pagrindus, patys bukime praktikuojantys katalikai, savo žodžiais ir darbais ryžtingai skleiskime katalikybę kitiems. Tuo pasirodysime esą verti Marijos žemės sunų vardo ir savo Globėjo šv. Kazimiero;

2) bukime veiklus ir naudingi Amerikos piliečiai;

3) kelkime visokiais budais, ypač mokymosi kursuose ir kitokiais budais lietuvių kalbos, skaitymu lietuvių literatūros ir lietuviškų laikraščių, savo tėvų žemės, savo gimtosios kalbos ir savo papročių meilę.

4) Per nuolatinę dvasios kultūrą ir per nuosaikią kuno kultūrą kasdien kilkime aukštyn, nes kas stovi vietoje, tas žengia atgal.

Nieko nepabukime ir nedelskime. Imkimės darbo, kol dar jauni. “Jei pasišventė jaunystė, kas pasaulį gal išdrįsti jos bandyti jėgų” (Ad. Mickevičius).

Tik nesakykime, kad negalime. Patikėkime su Napoleonu, kad “Negalima yra tik kvailių enciklopedijoje.”

Dabartiniai ir netolimos praeities mūsų tautos kartūs vargai tegul buna mums tikriausias paskatinimas į darbą dėl Dievo ir Tėvynės.

Mainos rubai margo svieto:

Silpnas kelias, tvirtas griuva.

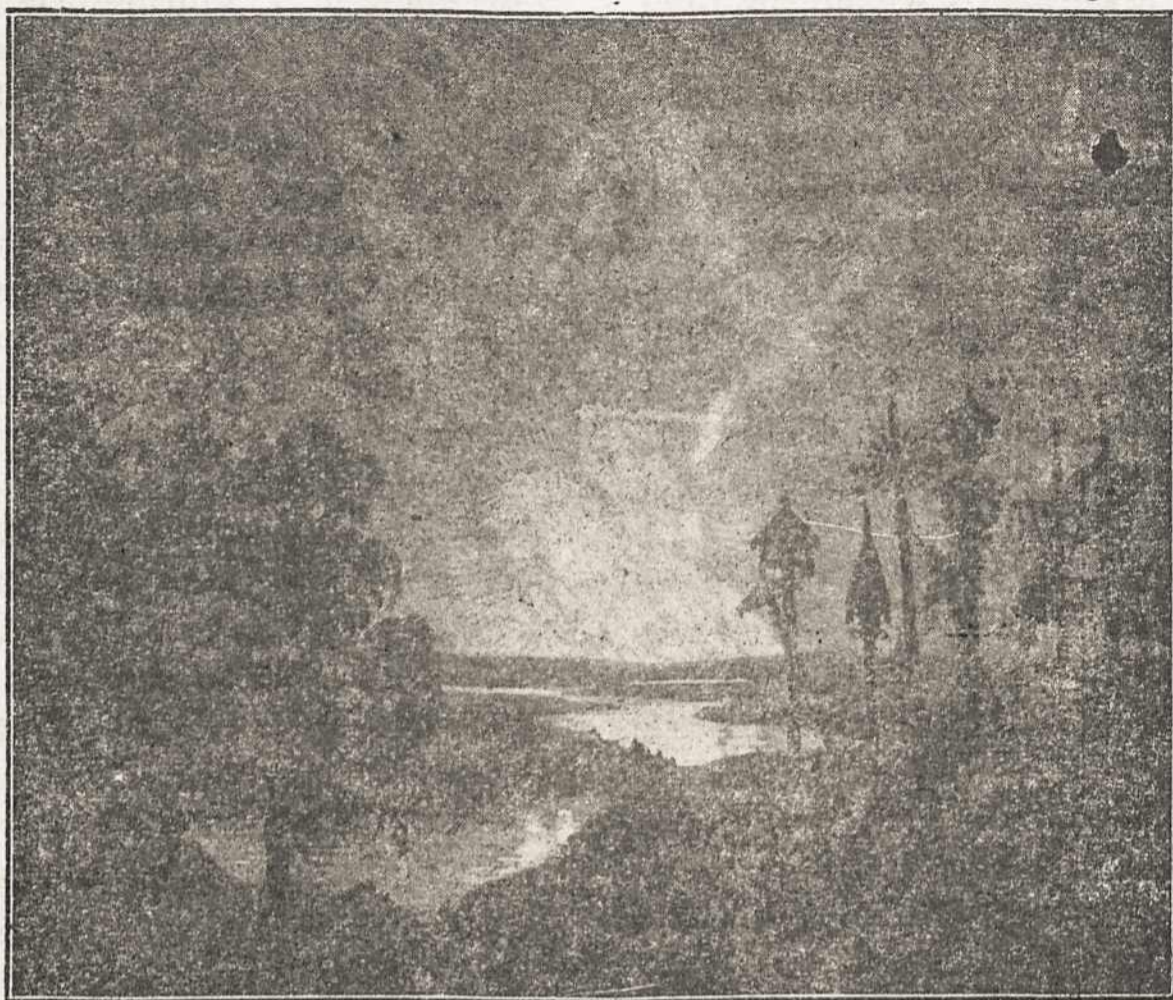
Maironis.

Tad suok, žyny, gyvybės sutartinę.

Jurgis Baltrušaitis.

Maža linksmybės čia ant žemės.

Maironis.

KYLANTI LIETUVA

TĒVIŠKĒS NAMELIAI BRANGŪS

Žinau pasaulyje tikrai gražiausią šalį,
Malonų, mielą kraštą saldžių sapnų,
Ten mano širdį, sielą nuolatos vilioja,
Jos brangus vardas yra mieloji Lietuva.

Toji šalis yra tėvynė žaliosios rutos,
Tai kraštas rugio ir dobilo raudono,
Jame gaivinančiai, maloniai kvepia
Miškeliai, sodnai, gėlėms papuoštos pievos.

Tenai visur linksmai paukštužėliai čiulba,
Savo skambiais balsais pripildo jie padengę,—
Kiek meno, grožio ten yra visoj gamtoje,
Tarsi ten butų kampelis žemės rojaus.

Toje gražiųjų dainų ir pasakų šalyje
Prieš daugel, daugel metų ir aš gimiau,
Tenai praslinko jaunystės dienos,
Ten likosi ir mano nameliai mielūs.

Tėviškės nameliai brangūs, kaip aš jus myliu,
Tam jausmui išreikšti nėra man ir žodžių tin-
kamų,—

Jūsų brangumas atsispindi pasakose, dainose,
Ir nemirtingų mūsų poetų gražiuose kuriniuose.

Jūs galite būti turtingi ir patrauklus puošnu-
mu,

Ar vos menkos išvaizdos ir po šiaudiniu stogu,
Jūsų didis meilumas yra ne nuo išorinės iš-
vaizdos,

O nuo vidujės dvasios tenai gyvenančios šei-
mos.

Jeigu ir kunigaikštis, ar karalaitė jumyse gyventų,
Jie man neatstotų brangių tėvelių, brolių, seserų,
Anuose gal rasčiau pasaulio tuštybių, gal pagar-
bos,
O šiuose—prigimtą džiaugsmą mano širdies ir
sielos.

Nežiurint kas bučiau šiandien gyvenime sa-
vo—

Turtingas, beturtis, mokslinčius, bemokslis,
dvasiškis,

Brangių mano namelių dvasia į juos mane
vilios,

Ir visuomet—laimėje, ar nelaimėje—rasiu čia
paguodos.

Čia yra neišmatuojamai gausūs aruodai meilės,
Užuojautos, pagalbos, paguodos ir tikros širdies,
Tat, Dieve brangus, laimink tą gražiąją šalį,
Ir mūsų mielus namelius brangioj Lietuvoj.

Juk gi neveltui pasaulio Tvėrėjas per prigimtį
mūsų

Surėdė šauniai, mums įgimtai, kad visame pa-
saulyje

Nesiras vietelės meilesnės, brangesnės, kaip
tėviškėlės

Malonūs nameliai, kuriuose gyvybę tu ir aš
sau gavom!

PADANGĖS ARAS.

1951 m., birž. 14 d.

How The Boss Americanized a Lithuanian Name

by Vyt. Alantas

The boss, a Pole who had arrived in the United States about thirty years ago, called Pakrantis into his office to fill out an insurance application.

"Your name, please," he asked Pakrantis.

Pakrantis pronounced his surname plainly, syllable by syllable, PA-KRAN-TIS.

The boss, lacking time for listening carelessly, or perhaps wishing to serve the cause of Americanization, without hesitation wrote "Pokrout." Pakrantis told his name: Jonas, the boss immediately wrote: John. Thus, in a few minutes, Jonas Pakrantis, bearer of an old Lithuanian name, became an "American"—John Pokrout. But he said nothing to the boss and, smiling, watched him complete filling out the blank. Having finished, the boss removed the form from the typewriter, and pointing to a line at the bottom, gave it to Pakrantis for his signature.

"No sir," calmly said Pakrantis.

"Why?" asked the boss in surprise.

"I cannot sign for the gentleman whose name is on this blank," firmly answered Pakrantis. "You wrote John Pokrout, while my name is Jonas Pakrantis. Don't you see the difference?"

"But you are now living in America, not in your homeland. It is impossible to pronounce your name," spoke the boss angrily.

"I don't care whether you can pronounce it or not, I just know that other Americans can pronounce it quite well. I was born and christened with that name, and at that time my parents concerned themselves very little whether others could or could not pronounce their son's name, and, of course, they did not ask anyone's opinion how I should be named. If you have been present at my christening and had suggested to my parents that I be called Pokrout or by some other name, and they had agreed to your suggestion, then it would have been another matter, but as things stand now—no."

The boss was somewhat astounded, hearing these words from the Lithuanian, Jonas Pakrantis, and was at a loss for something to say.

"Don't talk, but sign," and again he thrust forward the form.

"No! You say that in the event of an accident or my death, that my wife would receive this insurance. How will she collect it, if her name is written on all documents as Mrs. Birute Pakrantis, whereas here it is Pokrout."

"All right, all right, spell it," impatiently said the boss, inserting a fresh blank in the typewriter.

"P as in Pandora, A as in Andora, K as in Kangaroo, R as in Roma, A as in Angola, N as in Nirvana or Noblesse oblige, T as in Tarantula, I as in inflammatory, S as in Sakajawea..."

"From what corner of Hades did you gather all these words?" the boss stopped typing and asked.

"Why? They are all English. I can explain."

"English!" laughed the boss triumphantly. "I suppose you'll tell me that even that last word, Sakajawea, is American."

"Of all the mentioned words, the last one is truly the most American," tranquilly replied Pakrantis. "That is the name of an heroic woman of an American Indian tribe. If you are interested, I will bring you a book entitled 'Other Americans, Men and Women Who Built Our Country,' written especially for newcomers to the United States and published by the Department of Adult Education of the Detroit Public Schools. Sakajawea's name is listed there alongside such names as Roger Williams, Benjamin Franklin, George Washington, Abraham Lincoln, Thomas Alva Edison, Henry Ford and many others, in all 43 honored American surnames. Perhaps you'll try once again to pronounce this name that is so American. It can be pronounced quite easily, but it is even easier to pronounce my name..."

"The devil knows what these new immigrants are," fumed the boss. "We are different."

"And what is your last name, may I ask?"

"Mine? Gordicki, Frank Gordicki. Why?"

"Oh, nothing. I just think that is quite an American name, Mr. Gordicki," laughed Pakrantis, as he left the office.

(Sutrupintai išvertė Pr. Gudelis.)

VYTIS

Is Your Official Magazine

Read It! Use it to interest others to join our great American Lithuanian Catholic youth organization.

EDITORIAL STAFF.

J. KMITAS

Iš Mano Atsiminimų

Here, J. KMITAS-MSGR. K. URBANAVIČIUS, honorary member of the Knights of Lithuania, in his reminiscences, very beautifully writes about the early years of his priesthood in Lithuania and in Poland while writing articles of interest for the Knights of Lithuania.

Nemuno vaizdingumas. Gražios, žodingos lietuviškos kalbos vietovė. 200 naujų lietuviškų žodžių. Lietuvių dvasios neužmuši. Pas svetimuosius. Išžudyti juotvingiai.

Labai žavingas buvo kaimas,
Kur nuobodavo Eugenijus.

Aš ne Eugenijus Onieginas ir nenuobodavau, bet vietovė, kur man teko praleisti pirmuosius kunigavimo metus, iš tiesų buvo žavinga. Pats kaimas bei bažnytkiemis ir tinkamai užvardytas—Kaimelis—buvo neįdomus. Maža, sena, medinė bažnytėlė, tokia pat klebonija, čia pat netoli nedidokas dvarelis, kiek toliau po šiaudiniu stogu mokyklėlė, tokia pat Kidulių valsčiaus raštinė—tai ir visa aplinka. Už kokių varsnų toliau buvo mažas kaimas šiaudinė—taip pat atitinkamas vardas.

Bet kur gi čia Kaimelio žavingumas? Tik luktelk, miels skaitytojau, prieisim ir prie žavingumo. Kaimelis stovi prie Nemuno kranto—ar to neužtenka, kad tas vienas vardas lietuvių širdį sužavėtų? Tiesa, Nemunas ne čia pat—gal už kokio kilometro—bet jis matyt plačiai išsitiesęs, gal daugiau kaip pusė kilometro pločio. Mat, ties Jurbarku—Jurbarkas stovi ant kito kranto—yra sala, ir tas išaiškina nepaprastą Nemuno šioj vietoj plotį. Be to, Nemunas čia labai sekus. Vieną kartą—tikėsit ar netikėsit—aš jį perplaukiau. Prastas aš plaukikas, bet čia prireikė daugiau pilietinės drąsos, negu įgudimo plaukti. Bridau, bridau ir pastebėjau, kad jau esu pačiam vidury. Paplaukęs koki šimtą metrų mėginau atsistoti ir pajutau po kojomis dugną. Toliau buvo brasta iki ano kranto. Kiek atsipūtęs tą patį žygį padariau atgal. Supratau, kad ta siauroka gilesnė vieta buvo upės vaga, kuria garlaiviai plaukia į Kauną.

Šioj vietoj Nemuno krantai ne per daug gražūs, tačiau plaukiant garlaiviu į Kauną jie atskleidžia tokių vaizdų, kad į juos bežiurint ilgoka kelionė ne tik nenusibosta, bet dar pertrumpa atrodo. Rodos, plauktum, plauktum, ir vis dar idiebtos akys nepasisotintų—godumu vis naujų reginių trokšta. O reginių įvairybė niekad nesikartoja. Vis naujos vietos, kitoniški

Lietuvos kaimas vasarą

krantai, įvairios pilių viršunės, skirtingi palociai, kitokio stiliaus bažnyčių bokštai. O kiek istorinių prisiminimų! Gaila, kad jie labai taupiai aprašyti. Už tai kiek vaizduotei darbo! Išsineši, žmogus, tuos įspūdžius svetur, ir jie gaivina dvasią net sukuringam sumedžiagėjusios Amerikos gyvenime. Ir juo toliau metais nuo Nemuno nutolsti, juo gyviau jo grožio vaizdai mintyje atgyja. Ar ne nuostabu?

Kaimelis savaime gal neperdaug žavus—gamtos atžvilgiu—bet jis yra įterptas žavingos srities kamputy. Iš ten gali pasiekti ar tik ne poetiškiausią Suvalkijos dalį—Zanavikiją bei Velioniškiją—kur tarp tų dviejų sričių ribos, sunku pasakyti. Apskritai kalbama, kad platoki Nemuno pakraščiai tai Velioniškija, to toilmesnės apylinkės Zanavykija. Kuriai pusei priklauso Sintautai ir Lukšiai—nuomonės nevienodos. Tur but kur nors per jų laukus ir eis tarp Velioniškijos ir Zanavykijos ribos. Kai kurie teigia, kad viena ir kita sritis tapatinga—tokie pat žmonės. Man matos, kad ta nuomonė netiksli. Tų sričių gyventojuose skirtingumą vis dėlto

esama. Zanavykai atrodo gyvesni, kalbingesni, daugiau pažengę kulturoj. Velioniškiai pirmykštesni, naivesni, daugiau nuo miesto nutolę. Už tai jų lietuviška kalba visai laisva nuo svetimybų, nes nseusidurdami nė su vokiečiais, nė su rusais, nė su lenkais (ten buvo tik didžponių dvarai bei majoratai, su kuriais kaimiečiai nebendravo), velioniškiai turėjo gausesnę lietuvių kalbos žodyną. Yra tikras faktas, kad Petras Kriaučiūnas, buvęs Marijampolės gimnazijos profesorius, paskui Plokščių valsčiaus teisėjas, besilankydamas pas tos parapijos žmones, surankiojo per 200 ligšiol jam nežinomų lietuviškų žodžių. Tai gausus įnašas į lietuvių kalbos žodyną.

Zanavykai taip pat grynai lietuviškai kalba, tik artimesnieji prie Vokietijos sienų yra pasisavinę keletą vokiškų žodžių. Šiaip jau slavų įtakos jų kalboje nesigirdi, nebent kur nuskamba koks rusiškas keiksmazodis. Labai budingas štai koks dalykas. Velioniškiai ir zanavykai išlaiko savo kalboj dviskaitą ir pagerbia moterišką gymį: mudu eisiva, darysiva; judu eisita, darysita ir t. p. Taip pat moterys nuėjusios, padariusios ir tt. Išgirdę sakant: moterys išėję, padarę, išbalę, išalkę, zanavykas bei velioniškis negali atsistebėti, kaip galima moterį taip "suvyrinti" (ne suvirinti!). Jam atrodo, kad čia neskaniai darkoma lietuvių kalba. Dėja, kapsai čia nusizengia (aš pats kapsas, bet tris metus pagyvenęs zanavykioj stengiuosi to nedaryti). Dar kartą dėja, ir naujoviškieji literatai taip pat moteris "vyrina." Tenepyksta ant manęs už šią pastabą, nes aš galiu atsikirsti šia graikų patarle: "Jupiteri! tu pyksti? Reiškia, tu žinai, kad ne tavo tiesa."

Tais laikais (1897—1901) Lietuvoj smarkiai siautėjo lietuvių kalbos persekiojimas ir tuo pačiu lietuvių tautos surusinimas. Buvo uždrausta lietuviškas raštas ir spauda lotynų raidėmis. Buvo užsimota įbraukti mums rusų raides, suvienodinti rašybą ir vieną gražią dieną užtempti visą Lietuvą ant rusiško kurpalio. Dirva tam jau buvo paruošta: viešose vietose uždrausta lietuviškai kalbėti, visi gatvių parašai, biznierių bei amatininkų pasiskelbimai, kelių nurodymai—visa tai rusų kalba. Nieks tam negalėjo pasipriešinti. Tačiau kai pasikėsinta surusinti lietuvių dvasią—jo raštą ir knygą—lietuvių tauta parodė vieną frontą: nepasiduosim! Iš kur, rodos, atsirado tiek drąsos ir susipratimo pas tuos ramius, lėtus Lietuvos kaimiečius? Rusai čia apsiriko: jie nežinojo lietuvių atsparumo. Daug ką jam gali uždraust. Pakęš. Tačiau kai prieini prie dvasios gyvonio—mėgini išraut tautybę ir kalbą, tuomet net nereikšmingas skurdeiva tampa didvyriu. Ir iš tiesų, tais laikais lietuvių

tauta didvyriais suspindėjo. Pasipriešinimo įkarštis pačios viršunės pasiekė. Kražiai, knygnešių buriai. Tiesa, ir vadai nesnaudė. Negausūs jie buvo. Keletas gydytojų, kunigų, studentų, viens kits raštininkas, kaimo mokytojas. Bet visi dirbo išsijuosę. Ana baigias savo gyvenimo dienas Kudirka jau lovoj gulėjo ir vis dar rašė, rašė. Prieš jį žibėjo žvakė, kad, netikėtai žandarų užkluptas, galėtų avo raštus sudeginti. Dabojo jį policija, bet neareštavo. Kur dės ligonį? Tačiau ligonis mokėjo jiems įgelti. Iš Prusų pareidavo "Varpas," kuriame apie policijos "žygdarbius" žmonės skaitė ir džiugavo, kad bent pogrindis tiesą pasako. Šiuo tarpu stambiausias pogrindžio vadas gulėjo čia pat Naumiesty, beveik bemirštąs. Pagaliau 1899 m. Kudirka pasimirė, taip ir nesusilaukė dvidešimtojo šimtmečio. Nuostolis Lietuvai buvo be galo skaudus, bet tautinis sąjudis jau buvo nesusilaikomai įsisiubavęs. 1904 m., dar rusų-japonų karui besitęsiant, Lietuva atgavo savo spaudą. Dvasinė kova buvo laimėta.

Su pat Naujais 1900 metais aš buvau nukeltas į Lenkiją. Mat, buvusiamai Seinų Vyskupijai buvo priskirta nemaža Lenkijos dalis. Ten pastoviai trukdavo lenkų kunigų. Tas trukumas tekdavo užpildyt lietuviams. Ir man toks likimas teko. Gaila apleist Lietuvą, bet ką bedarysi. Prisiminiaus Vaičiūčio eilutes: "Šalis ta Lietuva vadinasi, bet aš neilgai ten buvau." Ir jis buvo klajunas, kaip didžiama tuometinių Lietuvos inteligentų. Lygiai kaip ir dabartinių. Skaudi dalia.

Toj Lenkijos daly—nuo Balstogės beveik iki Varšuvos—žiloj senovėj buvo gyvenusi giminiga lietuviams tauta, kurią vadinama jatviais, jazdvingiais, juodvyžiais, labai smarkiai puldinėjusiais lenkus, taip kad Lenkijos kunigaikštis Konradas Mazovieckis pasikvietė į pagalbą kryžuočius ir jų padedamas tą atkaklią tautelę visiškai sunaikino. Tai istorinis faktas, tik gaila, kad tos lietuvių tautos atskalos tikras vardas yra abejotinas. Mat, svetimtaučių metraštininkai—rusai, lenkai ir vokiečiai—netiksliai tą vardą užrašė. Tačiau šis tas iš jos liekanų dar beliko. Dabar ten liaudis grynai lenkiškai kalba, bet vienas žodis tariama lietuviškai ir tą patį reiškia, tai "rupet, rupi." Mnie tak rupi" (man taip rupi) dažnai sako to krašto liaūdis. Taip trys geležinkelio stotys lietuviškai užvardytos: Lapy (Lapai), Šepetovo ir Malkinė. Ši pastaroji nepertoliausia nuo Varšuvos.

Ir žmonės lietuviams kunigams buvo daug palankesni kaip saviškiams lenkams. Gal dėlto, kad lietuviai buvo sušnekamesni, demokratiškesni, ir vėl dėlto, kad su lietuviais buvo gerokai apsipratę, nes jų nemažas skaičius ten darba-

vosi. Ir štai kokios lietuviškos kunigų pavardės: Dičpinigaitis, Jonkaitis, Keblaitis, Gustaitis, Kudirka (paskiau Tėvas Kazimieras Kapucinas), Varkaila. Mudu su Klebonu Butanavičiu galėjova lenkais apsimesti, nes mūsų pavardės buvo lenkiškai rašomos—taip jas buvo pradėta rašyti su krikščio metrikais—tačiau apsimesdinti nebuvo prasmės, nes žmonės vis vien žinojo, kad mudu lietuviai ir teikė mums tiek pat pagarbos ir pasitikėjimo, kiek ir kitiems lietuviams kunigams. Žmonės ten geri ir nuoširdūs, tik gaila, kad labai vargingai gyvena.

KUN. ST. RAILA

MES KELIAVOM Į ROMA (7)

In this article, our regular contributor, Rev. Stan. Raila, continues to write about his interesting trip to Rome. In a very descriptive manner he describes his observations during his visitation with the Holy Father.

Vatikane. Romoje Vatikanas traukė visų dėmesį. Juk tai ne tik titulas ar pavadinimas, bet didžiausios pasaulyje dvasinės jėgos Bažnyčios simbolis. Jau pirmomis valandomis Romoje ilgai žiurėjom į Vatikaną. Kai minios žmonių stebėjo didingą šv. Petro Baziliką, tai tuo pačiu laiku žvelgdavo į Vatikano Rumus. Neatskiriamai matydavo ir Vatikano Vyriausiąjį Valdovą Popiežių. Be popiežiaus Vatikane yra labai daug žymių dvasininkų ir pasaulininkų. Todėl įdomu būtų arčiau susipažinti su Vatikano gyventojais.

Pirmieji Vatikano—šv. Tėvo Rumų—gyventojai yra Kardinolai, kurie yra dar ir kitaip vadinami palatino (rumų) prelatai. Jie yra artimiausi Popiežiaus pagalbininkai. Iš jų kai kurie kardinolai ir vyskupai yra paties popiežiaus paskirti šv. Tėvo sosto asistentais. Ši garbė dvasiškiams yra pati aukščiausia. Tokios garbės gali pasiekti ir pasaulininkai, bet tik iš Orsinų ir Kolonnų šeimų. Šis paprotys yra labai senas. Visi tokie palatinai ir sudaro šv. Tėvo artimiausią šeimą. Štai kai kurie šv. Tėvo Rumų pareigunai:

1. Rumų Prefektas, kuris tvarko popiežiaus gyvenamus kambarius.
2. Ceremonijarius, kuris sudaro šv. Tėvo priėmimo asmenų sąrašus ir tvarko visus priėmimus.
3. Šv. Tėvo išpažinties klausytojas-Auditorius ir asmeniškai jo patarėjas.
4. Šv. Rumų ministras, kuris rūpinasi visa Vatikano valstybės ribose spauda. Tą vietą visuomet užima domininkonas.

Be to, Rumuose yra eilė slaptų šambelanų tarnybų iš dvasininkų ir pasaulininkų. Pažymėtinas Slaptasis Išmaldininkas, kurs duoda mirties valandai visuotinių atlaidų raštą su šv.

IR AŠ NORIU VAŽIUOTI Į VYČIŲ SEIMĄ!

Tėvo pamokslu. Turiu pažymėti, kad tokį raštą parupino ir man mano draugai Romoje dar anksčiau, o čia budami vėl gavome savo artimiesiems. Panašių raštų dažnai galima rasti pas katalikus garbingose namų vietose iškabintų. Tikiu, kad ir vyčiai jų turi ne vienas.

Pasaulininkai šambelanai eina savo pareigas gretimuose kambariuose prie popiežiaus gyvenamų kambarių. Svarbiausias jų yra šventojo Hospiciumo Mistras. Jis turi sutikti visus valstybių valdovus prie laiptų vedančių į popiežiaus gyvenamus rumus. Kiti šambelanai yra garbės titulai. Jei jie atvyksta į Romą, tai jie turi eiti etatinių tikrųjų šambelanų pareigas Romoje iš eilės. Jų yra daug gyvenančių įvairiuose pasaulio kraštuose.

Įdomi yra taip vadinama kilniųjų gvardija. Ji lydi popiežius viešose pareigose. Jie dėvi raudonos spalvos uniformas ir šalną su blizgančia skiautere. Tą gvardiją buvo sudaryta iš tikimų popiežiaus riterių 1555 metais. Šiandien

tą gvardiją sudaro Romos miesto kilnieji. Gvardija turi 50 vyrų.

Daug kas žino ir yra girdėjęs šveicarų gvardiją ir žandarmeriją. Šveicarų gvardija dėvi keistoką uniformą—dryžą, Mykolo Angelo sudarytą, su kirviais-alebardomis prie peties.

Žandarmerija turi savo uniformą, kuri sudaryta 1816 metais, iš karabinierių, didvyriškai kovojusių su Vatikano užėmėjais, prie Castel-fidaro ir Mentanos. Jie atlieka savo paskirtas pareigas prie Vatikano valstybės sienų ir Vatikano Rumuose. Kai tik kas atsilanko į Vatikaną, tai tuoj pastebi ir tuos uniformuotus sargybinius. Godžiai stebėjom ir mes. Beveik visi fotografavom juos ar norėjom nusifotografuoti su jais. Jie dažnai rimti ir, atrodo, nieko daug

nepaiso. Jei kas ko ir nematė ar nepastebėjo, tai šveicarų gvardiją ir žandarmeriją tikrai matė. Ten platinami ir jų uniformų atvirukai, kurie spalvoti ir gan stilingai atrodo, nes jie yra paruošti žymaus menininko.

Prie Vatikano yra daugybė kitų tarnybų, kurių visų nebutų galima ir išskaičiuoti. Bet reikia pažymėti Sikstinos koplyčios choras ir trimitininkai. Trimitininkai savo sidabriniais trimitais-fanfaromis trimituoja iškilmingą maršą, sukurtą grafo Silveri 1846 m., pranešdami tuo budu Bažnyčios Galvos įžengimą į baziliką. Choras gieda pamaldų metu. Ir choras ir trimitininkai yra labai garsūs visame pasaulyje ir lig šiol dar niekas jų neperviršijo. Pijus X abu patobulino.

Minėkim Mindaugo Krikšto 700 Metu Sukakti

This year the Lithuanians are commemorating the 700th anniversary of the baptism of King Mindaugas. The committee urges all to celebrate this happy occasion solemnly.

Šiomet sueina 700 metų nuo Lietuvos karaliaus Mindaugo krikšto. Tų laikų dokumentai sako, kad 1251 metais karalius Mindaugas krikštijosi su dvariškiais ir gausiu skaičiumi pagonių. Ta proga popiežius Inocentas IV jam suteikė ir karaliaus vainiką. Tuo laiku popiežius Inocentas IV rašė Mindaugui šiais žodžiais: "Musų širdis yra pilna džiaugsmo, kad Viešpaties ir Musų Išganytojo Jėzaus Kristaus gerumas apsireiškė Jumyse ir gailestingai davė įkvėpimą."

Taigi Mindaugas yra pirmasis Lietuvos valstybės valdovas krikščionis ir pirmasis jos karalius.

Mindaugo krikšto proga Lietuva gavo ne vien tik karalystės titulą. Dar daugiau! Visai valstybei 1253 metais buvo įkurtos dvi vyskupijos, kurių vyskupai klausė tik Romos. Tai buvo pirmoji nepriklausoma Lietuvos bažnytinė provincija, kuri buvo atnaujinta tik 1926 m. pavasarį. Ką prieš 700 metų suplanavo ir įvykdė karalius Mindaugas ir popiežius Inocentas IV, tą prieš 25 metus vėl gražino nepriklausomybę atgavusiai Lietuvai jos tuometinė vyriausybė ir popiežius Pijus XI.

Atsižvelgiant į šio minėjimo svarbą, A. L. R. K. Federacijos sekcija Lietuvių Kultūros Institutas—ir jo sudarytas komitetas—siulo ir ragina, kad visos lietuvių parapijos Amerikoje, visi A. L. R. K. F. skyriai ir visos organizacijos iškilmingai minėtų karaliaus Mindaugo krikšto 700 metų sukaktį.

Šis komitetas siulo:

1. Tarp š. m. rugsėjo ir 1952 m. sausio 1 d.

surengti religinę programą bažnyčiose. Didesni lietuvių centrai skatinami rengti šventąsias valandas katedrose ir kviesti arkivyskopus ir vyskopus valandai vadovauti ir pamokslą pasakyti. Visose lietuvių bažnyčiose aukoti šv. Mišias Mindaugo krikšto sukakties intencija.

2. Tuoju po šventosios Valandos surengti artimiausioj salėj akademiją—masinį susirinkimą su nedaugiau kaip dviem paskaitom ir su tinkamu koncertu.

3. Minėjimo iškilmes plačiai išgarsinti ir anglių ir lietuvių spaudoje, taip pat per radiją. Medžiagą parupinti ir spaudai paduoti gerokai iš anksto.

4. Ta proga praveisti rinkliavą, kur galima ir bažnyčiose, Amerikos Lietuvių Katalikų Akcijos Fondui.

5. Atskiros draugijos ar kuopos taip pat neturėtų atsilikti. Ir jos turėtų surengti Mindaugo krikšto minėjimą. Jos gali rengti paskaitas, koncertus, suvaidinti tai progai tinkamų dramų veikalų.

6. Paskiri lietuviai prašomi prisidėti prie organizuojamų kolonijose komitetų, kad sekmingiau minėjimo iškilmes pravesėtų.

7. Centlinis Komitetas planuoja atmušti Mindaugo medalį, kad tuo budu ši svarbų įvyki įamžintų. Planuojama atspausdinti ir mūsų dailininkų sukurtų Mindaugo krikšto kurinių atviručių.

8. Lietuvių Kultūros Institutas yra pakvietęs mūsų istorikus rašyti studijas apie Mindaugą, jo krikštą ir tų laikų Lietuvą.

**Karaliaus Mindaugo Krikšto 700 Meaų Sukakčiai
Minėti Komitetas:**

KUN. PETRAS ČINIKAS, M.I.C., Pirmininkas;
Dr. ONA LABANAUSKAITĖ, Sekretorė.

Sveika Marija, Motina Dievo,
 Iš dangaus duota naujoji Ieva,
 Teikis atmint mus savo širdyje,
 Melsk už mus Dievą, Sveika Marija!

Tu, kuri mirtį Sunaus regėjai,
 Ašaras graudžias po kryžium liejai,
 Per Tavo kančią ir kalaviją,
 Duok mums kantrybę, Sveika Marija!

Panele šventa, pilna malonės,
 Platink vienybę, sutaikink žmones,
 Naikink rustybę mūsų širdyje,
 Suteik ramybės, Sveika Marija!

The Dogma of Assumption

The definition of the Dogma of the Assumption does not state that Mary died before She was assumed into Heaven. Consequently, a Catholic is not bound to believe as a matter of faith that the Blessed Virgin actually died. This is a question for the Theologians. In writing this article, I have sided with the opinion of those who believe that the Blessed Virgin actually suffered death before her Assumption into Heaven.

Rev. John C. Jutkevičius

During the summer of 1950, it was announced to the world that the Holy Father, Pope Pius XII, would formally proclaim on November 1, the feast of All Saints, the dogma of the Assumption of the Blessed Virgin. The announcement almost immediately met with opposition on the part of Protestants and other non-Catholics. Dr. Geoffrey Fisher, Archbishop of Canterbury, did not hesitate to state that the Assumption was "a doctrine completely foreign to the Bible and ancient universal beliefs" and that the definition would make the cause of a united Christian front "more and more difficult." The Protestant Archbishop, Dr. Cyril E. Garbett of London, likewise did not hesitate to oppose the proclamation as "another obstacle to Christian unity" and "scripturally, historically and doctrinally without foundation." Other non-Catholic churchmen confirmed the opinion of the two Archbishops by insisting that the definition would definitely constitute an obstacle to a desired Christian reunion.

Notwithstanding this opposition and the doubts that arose in the minds of non-Catholics, especially Protestants, concerning the fact of the Assumption, Pope Pius XII, surrounded by a huge throng of Holy Year Pilgrims, by hundreds of Bishops and Archbishops and by the Sacred College of Cardinals, formally and solemnly declared on November 1, 1950, the feast of All Saints, that the doctrine of the Assumption is a divinely revealed truth which all Catholics must believe as a matter of divine faith. This doctrine teaches that Mary, the Mother of God, Immaculate and ever remaining a Virgin, was taken up after Her earthly sojourn, body and soul, into the glory of Heaven. It is interesting to know the reasons which prompted the Holy Father to make the formal proclamation of this particular dogma.

Sacred Scripture does not make any direct or explicit mention of the Assumption of the Blessed Virgin. Yet this does not mean that the truth is not one revealed by God to man. The entire and complete deposit of faith was given by Christ to His apostles. All the truths which

make up the Catholic Creed are included in this deposit of faith. Some of these truths are found in Sacred Scripture while others are taught by Christ's Vicar on earth, by the Councils of the Church or by the universal faith of the faithful.

God, being God, could not allow His universal Church to err in matters of faith or morals. Yet this would be the case if God permitted His Church to believe firmly a truth which was not revealed and which, because of its sublimity, would be inaccessible to the natural knowledge of man. In other words, the firm and staunch faith of the entire Church in a doctrine is proof that that doctrine has been revealed by God. If this belief is not a blind sentiment of one kind or other nor in opposition or little in accord with the dogmas received, then the conclusion is certain that God revealed the truth to His Apostles even if it is not possible to find a precise Scriptural text in behalf of the truth. Such a belief existed in the case of the truth of the Assumption.

Ever since the day when the doubting Apostle, St. Thomas, insisted upon seeing in the tomb the body of the Blessed Virgin three days after Her death and when, upon opening the tomb, no body was found but flowers of exceptional fragrance bloomed in the place where the body was laid to rest, the faithful have firmly believed that Mary was assumed body and soul into Heaven where today She reigns as the Queen of Heaven. Down through the centuries, this belief never diminished but rather increased.

In 451 A.D. at the Council of Chalcedon in Asia Minor, St. Juvenal, Bishop of Jerusalem, made known to the delegates the origin of the belief in the Assumption by the faithful. By the beginning of the sixth century the feast of the Assumption was widely celebrated by the Catholic world and, according to the testimony of St. Gregory of Tours who lived in the same century, the fact of the Assumption was a universally accepted truth. Since this is so, it is reasonable to assume that the real origin of the belief took place many years before. This belief continued to grow until the Reformation when Protestants doubted it because they insisted on taking away from Mary the glory given to Her by God Himself. Moved by the Holy Ghost Who has a way of arousing the hearts of the faithful to make manifest a di-

vinely revealed truth, the Catholic World continued to believe in the Assumption and this belief became so strong and widespread that petitions were constantly sent to the Holy Father to define this truth as an article of faith.

Many requests on the part of the faithful and the hierarchy to the Apostolic See for a formal definition of this doctrine compelled the Holy Father to seek the prudent advice of the Bishops as to the possibility and advisability of proclaiming the Assumption as a dogma of the Catholic Church. After serious consideration, the Bishops concluded that the truth could be defined because both the Church and the faithful were in total agreement that the truth was contained in the deposit of faith handed down to the Apostles. Motivated by this universal agreement and consent on the part of the faithful and the hierarchy, the Holy Father formally proclaimed to the Catholic World this truth as a dogma which must be firmly and faithfully believed by the universal Church.

Even though Sacred Scripture is not explicit on this particular doctrine, yet it does furnish the faithful with reasons which prove the fitness and congruity of Mary's Assumption. When Adam and Eve were created and placed by God in the Garden of Paradise, immunity from death was one of the preternatural gifts given them. Disobeying the command not to eat the fruit of a certain tree, they committed the first sin and to punish them for this offense, God took away that privilege and made them subject to death. "in the sweat of thy face shalt thou eat bread till thou return to the earth out of which thou wast taken for dust thou art and into dust thou shalt return." Gen. III 19. Thus in God's plan, death became a punishment for sin. This idea is further explained by St. Paul: "Wherefore as by one man sin entered into this world and by sin death and so death passed upon all men in whom all have sinned." Rom. V 12. Because man had dared to sin against the awful majesty of God, death came to be his natural lot.

In 1854, Pope Pius IX proclaimed to the Catholic World the dogma of the Immaculate Conception, that is, that Mary from the first moment of her conception to the time She left the earth was never for a single moment tarnished with sin of any kind. Ever since the day the Archangel Gabriel in God's name addressed Mary as "full of grace," the Church believed and after the definition knew with absolute certainty that the devil had no power over Her through sin and that She was free from sin throughout her entire and complete lifetime. This being so, it is entirely reasonable and alto-

gether fitting to assume that She was exempt from death, the punishment of sin, and therefore had every right to be taken up into Heaven body and soul without passing through the portals of death.

Actually Mary died not because She was subject to death but because She wished to follow the example of Her Son Who willed death for Himself even though He was not subject to it. Christ chose to die on the cross in reparation for sin and thus redeem mankind. Likewise, Mary, in imitation of Her Son, chose death to do Her part in that same reparation.

In the beautiful prayer, the Magnificat, uttered at the time of Her visitation to Her cousin Elizabeth, Mary said, "He hath put down the mighty from their seat and hath exalted the humble." Luke I 52. God exalts the humble and humbles the mighty and the proud. St. Thomas Aquinas uses this truth to prove the fitness of Christ's resurrection. Since Christ humiliated Himself to the death on the cross, the most ignominious death that anyone could have suffered, it was more than fitting that He be exalted in a most special way and this was accomplished by performing the greatest miracle possible, that of resurrecting Himself from the dead. "He humbled Himself becoming obedient unto death, even to the death of the cross for which God also hath exalted Him." Phil. II 8. The humiliation suffered by Mary as the Mother of the Crucified Christ was second only to that of Her Divine Son. It is not, therefore, without reason that the Church has given Her the title "The Most Sorrowful Mother." Because of this extreme humiliation, She merited a special exaltation different and apart from any merited by any other individual. It would not be special unless it involved a departure from this earth in a more sublime way than the ordinary one. Thus it was fitting and congruous that the Blessed Virgin not wait for the resurrection at the end of the world but immediately be taken up into Heaven body and soul.

The above Scriptural testimony amply demonstrates that the Assumption is not foreign to the Bible and to demonstrate that this same doctrine is not in opposition to any ancient universal belief, it may be pointed out that the so-called Protestant countries of the present day, particularly England, have from time immemorial had an intense love of the Assumption of the Mother of God. It is an historical fact that the people of England celebrated the feast of the Assumption during the time of St. Augustine who converted the English nation to Catholicism in the year 597 and who became the first

Archbishop of Canterbury. Another Archbishop of Canterbury Dr. Lanfranc, who headed the Catholic Church in England from 1070 to 1089, ordered that this feast be placed among the principal feasts set aside in honor of the Mother of God. For the past 500 years, the Anglican Cathedral of the Archbishop of York has had a monument in honor of the Assumption and anyone seeing the crest of the well-known English institution of learning, Eton College, will notice the inscription of the Assumption which has been on it since 1447. All this suggests that this doctrine was an object of the intense love that the English people had for the Mother of God.

Devotionally, the dogma of the Assumption is a source of much spiritual fruit and comfort. The life of a Catholic is a life of virtue especially acquired by the fervent and pious practice of the theological virtues of faith, hope and charity. By the exercise of these virtues, one attains, as it were, God Himself and the closer one is to God, the better his individual life becomes. Thus whatever helps the faith, hope and charity of the faithful, at the same time helps their personal lives and increases their devotion to God. The doctrine of the Assumption does exactly this.

Firstly, it helps to strengthen the faith of the Church. Of Christ's resurrection, St. Paul says, "And if Christ be not arisen again, then is our preaching vain and your faith is also vain." Christ offered His resurrection as a sign and seal of His divinity and that of His mission. "Destroy this temple and in three days I will raise it up." Joan. 11 19. The Apostle taught this truth and the other truths revealed by God and if Christ had not arisen from the dead, the teaching and preaching of the Apostles would have been without foundation and hence the faith of the Church would have been weakened and ultimately in vain. The resurrection of Christ, therefore, served to strengthen the faith of the Church and the faithful. Likewise with the Assumption. The tradition of the Church adequately shows that the universal belief of the faithful was that Mary was assumed body and soul into the glory of Heaven immediately after Her death. If there were actually no Assumption, then this belief would have been vain and fruitless. So the definition of this doctrine precisely had the effect of strengthening the faith of the many who fostered this belief for such a long time.

Secondly, the Assumption aids the hope of the faithful. Just as Christ triumphed over hell and powers of evil by His resurrection, so do the

faithful hope to conquer death, sin and all it signifies by the resurrection which will take place at the time of the General Judgment. The resurrection of Christ strengthened the hope that all have to rise again at the end of the world. This hope becomes still stronger and firmer when the faithful are assured beyond any doubt that Mary overcame death and sin by being assumed into Heaven after Her stay here on earth without experiencing the contamination of corruption.

Lastly, the Assumption helps the charity of the faithful. There is no question but that the redemption of Christ has moved the faithful to a more fervent love of God. God so loved the world that He sacrificed His only Son Who gave us everything He had out of love for mankind. When one realizes that God so loved Mary that she was the only one given the privilege of passing from this life through death into eternal life without the slightest trace of corruption, then one can only love God all the more for it. Love has a way of attracting love. Love, like goodness, is diffusive of itself. Such love on God's part for Mary and through Mary for humanity attracts and actually strengthens the love of the faithful for God, the source of all love.

Furthermore, the proclamation of this dogma will have the added effect of bettering the morals of the world. The pernicious doctrines of communism, materialism and secularism have raised the havoc with the world. Their one purpose is to drive God out of the individual soul, destroy man's destiny and reduce him to a position slightly higher than that of an animal. They try to convince man that as an individual he has no personal rights and that his one end is to serve the State and the State alone, not as he wishes but as the State wishes for the State is presumed to know what is best for the human individual. The Assumption strikes at the very heart of this materialistic philosophy. It points out clearly that man was made for God for his primary end is to earn for himself the joy of the Beatific Vision in the glory of Heaven. Just as Mary was transported directly into Heaven body and soul soon after death, so will the bodies of all the faithful resurrect at the end of the world and join up once again with the souls and both the bodies and souls of the just will ever have the happiness enjoyed only through the total possession of the Blessed Trinity in the Beatific Vision.

Today purity and virginity are considered to be by a pleasure-loving world merely words and not the lofty virtues they actually are. The

wave of immorality prevalent in the present day world has served only to defame and ravish the human body of its God-given beauty. The Assumption teaches the world that the body is something sacred, so sacred that it has been chosen as the Holy Ghost's special dwelling-place here on earth. Mary's body was the purest body ever formed by God for it was the temple in which the Son of God chose to begin His earthly life. It could not be tarnished or subject to any corruption for there can never be anything in common between God and sin. The human body is so sacred that St. Paul says of it: "Know you not that your members are the temple of the Holy Ghost Who is in you, whom you have from God . . . glorify and bear God in your body." I Cor. VI 19-20. Hence the Assumption teaches the world not to abuse the human body nor to defame it with immorality but to keep it pure and chaste so that it will always be suitable dwelling-place for the Holy Ghost.

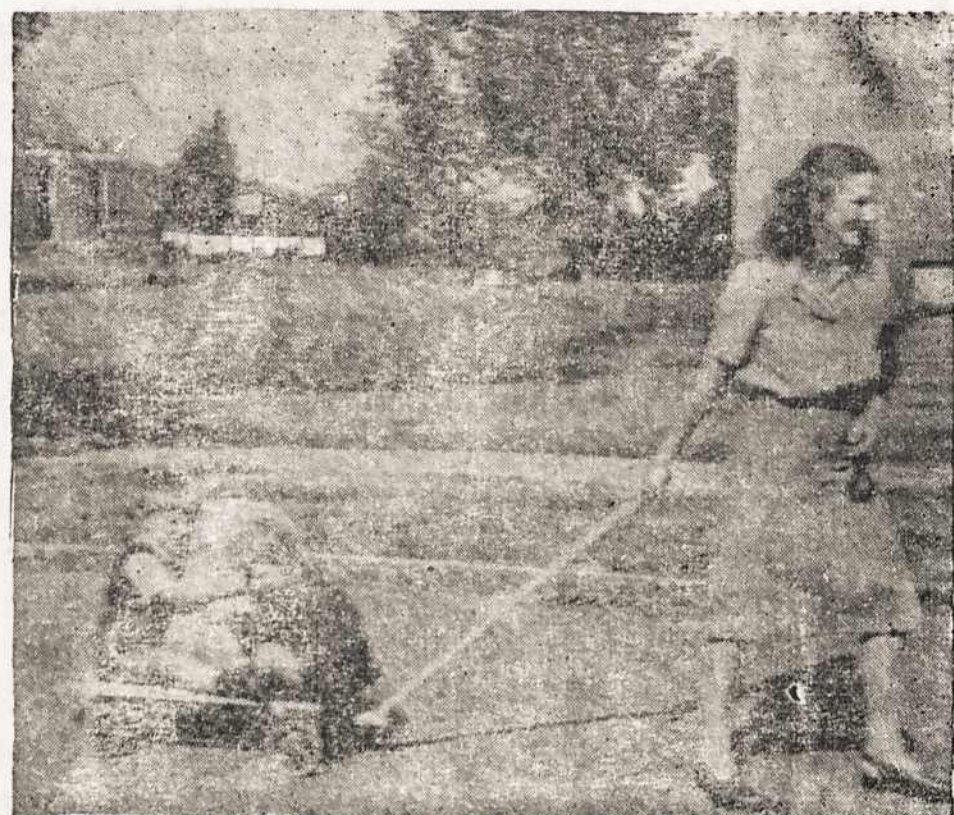
It may be stated for the sake of clarity that the proclamation by the Holy Father of the Dogma of Assumption does not mean that a new truth has been created by the mind of man. It is merely the formal definition of ancient belief. It assures the faithful that the doctrine of the Assumption is a truth that was included in the deposit of faith given to the Apostles by God through a public revelation. Because this truth has ever been believed with increasing firmness by the Church from the time of the Apostles to the present, because Sacred Scripture clearly points to its fitness and congruity, because it strengthens the very life of Catholicity and strikes at the materialistic and immoral philosophy prevalent today and because it will bring untold blessings upon mankind, the Holy Father did not hesitate to proclaim this truth as a matter of faith for the Catholic World during the Holy Year of 1950. This decided step taken by him in the right direction is indicative of the great love that God had for Mary. It moves and excites the faithful for that reason to increase their piety to the Mother of God Who will ever be disposed to shower the world with richer blessings from Her Divine Son. The prayers of the faithful will ever be heard for Jesus will certainly never refuse His Blessed Mother.

Ir aš ten, kur skausmas vieši.

Jurgis Baltrušaitis.

Neras tik atilsio širdis . . .

Maironis.

NUVEŽK, MAMYTE, Į VYČIŲ SEIMĄ!

Gudrus Baudžiauninkas

(Lietuvių pasaka)

Seniau, kada dar baudžiava reikėjo eiti, vienas baudžiauninkas, iškepęs žąsį, nešė ponui dovanų; mat, manė lengviau gausiąs baudžiavą atlikti. Bet ką reiškia ponui žąsis! Tačiau dovaną priėmęs, ponas juokais sako: "Ką gi tu man atnešei, tą vieną žąsį? Mes juk esame šešiese: du sunu, dvi dukteri ir mudu su pačia. Kaipgi tu visiems mums padalysi tą žąsiuką?" Taip tas žmogus pradeda dalyti. Nupiovęs galvą davė ponui "Te tau," sako, "galvą, nes esi viso dvaro galva"; nupiovė du sparnu, padavė po vieną dukterim: "Tekite judviem po sparniuką, nes judvi netrukus turėsita iš dvaro išlėkti." Vaikam padavė po kojukę: "Judu turėsita vaikščioti tėvo pėdomis." Poniai padavė patį smaigaliuką, o jam pačiam teko visa likusi žąsis. Toks gudrus padarymas ponui labai patiko, ir jis baudžiauninką gausiai apdovanojo.

Kaimynas išgirdęs, kad ansai baudžiauninkas už vieną žąsį tiek dovanų gavęs, iškepė visą penketą ir nunešė ponui. Tada ponas vėl sako: "Mes juk esame šeši šeimynos, tai kaipgi tu tas penkias žąsis mums padalysi?" Žmogelis manė šiaip, manė taip, bet padalyti neišmanė.

Tada ponas liepė pašaukti aną baudžiauninką. Tasai atėjęs ėmė taip dalyti: paėmė vieną žąsį, padavė dviem berniukam ir sako: "Tai jūs trys"; anrą žąsį padavė dviem mergaitė: "Tai," sako, "ir jūs trys"; trečią padavė ponui su ponia, sako: "Ir jūs trys. O dabar—dvi žąsys ir aš, tai irgi trys . . ."

SPORTS

MASSACHUSETTS CLASS B SOFTBALL STATE CLASS B CHAMPIONS

Front row, left to right: Ray Daniels, John Andriuška, Bob Zinkus, Al Drumstas, Joe Krasinskas, Don Kamendulis and Ed Zvirblis. Back row, left to right: John Drumstas, Al Krasinskas, Billy Miškinis, Phil Miller, Cliff Jonys and Ed Grigas. (Ed Daunis and Vitty Chunis were not present when picture was taken.)

COUNCIL 116—STATE CHAMPIONS

So. Worcester, Council 116's softball team on August 5 won the Massachusetts Amateur Softball Association Class B State Championship by defeating the Hendrick's Softball team from Lawrence, Mass., 7 to 4 at Vernon Hill park in Worcester. Behind the four hit pitching of Bob Zinkus and the timely hitting of sluggers Billy Miskinis, Al Krasinskas and Philip Miller, Council 116 vanquished decisively the champions of the Eastern section of the State. Immediately after the game, Joe Krasinskas, manager of the team, was presented a trophy emblematic of the State Championship.

Back in April, Council 116 decided to enter a team in the Worcester Community Mac-Ben League. The team got off to a fine start and continued this to the very end. On July 25, the team had one more game to play with Ballard

Motors who were tied with them with 18 wins and two losses apiece. The winner of this game would be the champions of the Community League.

Bob Zinkus pitched the first two innings while Joe Krasinskas hurled the last five. With Don Kamendulis hitting a double and a home run and with Al Krasinskas and Big Ed Daunis coming through with timely singles, Council 116 came out on top with a 13 to 9 score and the league championship.

Next came the playoffs. Council 116 was pitted against Wesley Methodist, champions of Worcester Church League. The K. of L. team had a rather easy time of it by winning 12 to 3. This paved the way for the game with Hendrick's and finally the Class B State Championship.

(Continued on page 21)

OFICIALUS SKYRIUS

KUN. JONAS C. JUTKEVIČIUS
Vyčių Centro Dvasios Vadas

VYČIŲ DVASIOS VADAMS IR VISIEMS LIETUVIAMS KUNIGAMS

Šiuo maloniai kviečiame visus vyčių dvasios vadus ir visus lietuvius kunigus atsilankyti į 38tą Vyčių Seimą, kurs vyksta š. m. Rugsėjo m. 6, 7, 8 ir 9 dienomis New York'e, New Yorker viešbutyje. Bus didelio džiaugsmo vyčiams ir neatbejotina taip pat ir Jums pabuti Amerikos lietuvių katalikiškojo jaunimo, vyčių tarpe, jų seimo proga.

Tad nuoširdžiai laukiame.

KUN. JONAS C. JUTKEVIČIUS,
L. Vyčių Centro Dvasios Vadas.

ATSIŠAUKIMAS

į Vyčių Garbės Narius, Vyresnius Veikėjus
ir Visus Vyčius

Vyčių organizacija jau yra ilgai veikusi, didžiai garbinga organizacija. Tik labai gaila, kad mes ligi šiam laikui vis dar nesame surinkę tos praeities veikimo medžiagos, kuri mums tinkamai mūsų praeities veiklą pavaizduotų. Todėl, šio Seimo proga, aš kreipiuosi į visus vyčius ir vyresnius veikėjus ir prašau ką tik jie turi iš praeities vyčių veiklos kuogreičiausiai paaugoti Vyčių Archyvui arba bent Seimo metu ruošiamai vyčių darbų parodai. Viską prašome

AL. VASILIAUSKAS-WESEY
Vyčių Centro Pirmininkas

siųsti Vyčių Centro Pirmininkui Al. Vasiliaus-
kui-Wesey, 102 Maple St., Great Neck, N. Y.

STELLA WAITIEKUS,
Lietuvos Vyčių Centro Raštininkė.

Where There Is Interest--- Monotony Cannot Thrive

It's up to you to create that interest. Does your job get monotonous? Ever wish you did something—anything but what you do . . . just to "break the monotony"? That's natural. Almost anybody gets that way sometimes.

But the keen, smart leader doesn't give the feeling of monotony a chance to grow in his K. of L. He gets busy—keeps his mind active and finds real interest in the job he is doing. He makes running his K. of L. organization a sort of contest with himself to see if he can do it better than before.

A good leader keeps his enthusiasm in high gear and has enough left over to build a fire under some of the deadheads in his organization. Try it. See how enthusiasm and monotony cannot live under the same roof together.

A sense of monotony can be contagious and can deaden and stifle you, while enthusiasm and interest can spur you on and help get better results from your members.

Lick monotony before it gets started. See that your members find you always enthusi-

astic, keen, eager, it will work to your advantage everytime.

Issuing Clear Instructions

In issuing clear instructions is part and parcel of good clear headed leadership—the kind that can't but help bring advancement. Take a little trouble in the beginning and save plenty of trouble later on. Keep all your bases covered. Leave no chance for misunderstandings by your members whose work you are responsible for. It saves work, saves explaining and trying to pass the buck when things go wrong.

And nine times out of ten when something goes wrong, it is the fault of the man in charge for not making things clear in the first place.

Don't assume understanding or comprehension—make it clear in detail.

Next month: Bickering and Enthusiams—How to create it.

PHIL CARTER, Leadership Director
New England District.

Sveikiname

Buvusį ilgametį Vyčių Centro Pirmininką Inž. Antaną Mažeiką ir jo žmonelę Zuzaną, visuomet veiklią vybę, nuoširdžiai sveikiname gimus jiems naujai gyvybei—dukrelei.

L. Vyčių Centro Valdyba ir
"Vyties" Redakcija.

Subscribe to LITHUANIAN DAYS

A Unique Pictorial Record of Lithuanian Activities The World Over

No other Lithuanian publication covers so comprehensive a field of interest as "Lithuanian Days." No other Lithuanian publication carries such a variety of illustrations as "Lithuanian Days." "Lithuanian Days" is the only publication printed exclusively in the Lithuanian and English.

A sample copy of "LD" will be forwarded to everyone who sends in his address.

Address: "Lithuanian Days," 9204 So. Broadway, Los Angeles 3, Calif.

Yearly subscription \$3.00.

PAS MUS LANKĖSI

Petras Kupraitis, 133 kuopos narys Los Angeles, California, ponia Ona Staber ir Genovaitė Gobytė, 100 kuopos narės Amsterdam, New York, lankėsi "Vyties" redakcijoj ir palinkėjo mums geriausios sekmės.

Tėvynės dainos, jūs auksinės,
Be jūsų šala mums krutinės.

Maironis.

SPORTS

(Concluded from page 19)

Over the entire season, the C-116 team played 32 games, only three of which were lost by very close margins. The team presented a formidable array of true K. of L. spirited stars. Headed by Manager Joe Krasinskas, a pitcher in his own right with a total of 21 wins, the team had Bobby Zinkus, a pitcher who was unbeatable when in form, and he was in form almost everytime he pitched; Ed "Little Dynamite" Grigas who, though small in stature, came through with a very high batting average; Ed Daunis who used his height to tremendous advantage especially when the going was the toughest; Al Krasinkas who managed to hit them continually where the opposition wasn't; John Andriuška, the Catcher was ever a veritable Stonewall Jackson at the plate (anyone who hit John at home plate always came out second best); Billy Miskinis who always came up with some nice fielding and timely hitting; Phil Miller whose bat spoke very authoritatively on many an occasion; Vitty Chunis and Ray Daniels whose support proved to be of tremendous help at crucial moments; Don "College Boy" Kamendulis whose long ball hitting just broke the hearts of the opposition; Al Drumstas, Cliff Jonys and John Drumstas who more than once displayed all-American calibre on the playing field.

The K. of L. is mighty proud of these champions who have proved that K. of L'ers come out on top in all fields of endeavor, be it sports or otherwise. They have helped to spread the K. of L. name all over the State. They have brought fame to an organization that is very proud of them.

The Supreme Council congratulates the Softball team of Council 116 for its grand achievements in the field of sports. May their efforts prove to be an inspiration to K. of L'ers all over the country.

Čemodanas.

Detroit, Mich., Council 102, Veiklūs Vyčiai

SGT. R. G. SAKAL

1948 metais įstojo į Air Corps. Čia jis yra ir dabar. Baigęs pratybas, jis buvo paskirtas į Aliaską. Čia visus kampus išvažinėjo ir daug įdomių dalykų patyrė. Prieš išvykdamas į karo tarnybą, jis studijavo Michigano Universitete, Ann Arbor, Mich. Šią vasarą tikisi karo tarnybą baigti ir vėl tęsti studijas Michigano Universitete.

JUOZAS A. SAKAL

Pereitame kare tarnavo Air Corps. studijavo komercijos mokslus. Dabar sėkmingai dirba savo profesijos srity. Yra pavyzdingas jaunuolis. Darbuojasi vyčių 102 kuopoj ir šv. Antano parapijoj.

Buvo lakunas ir lėktuvų mechanikas. Atlikęs karo tarnybą, sėkmingai baigė Detroito Universitetą,

Dayton, Ohio

COUNCIL 96

Liepos mėnesiniame susirinkime nutarta imtis iniciatyvos 1952 metais visuotinį Vyčių Seimą surengti Daytone. Vyčių Seimas Daytone yra buvęs 1937 metais, į kurį buvo atvykęs vysk. J. Reiny, tuo metu lankęsis J. A. V-se.

Kuopa iš savo kasos Centro reikalams paskyrė \$25 ir apskričio vėliavos įsigyjimui \$40.

Lietuviškumui ginti amerikiečių spaudoje kuopa paskutinių metų bėgyje parašė 267 laiškus. Lietuvos reikalų kuopos komisiją sudaro: P.

Žilinskaitė—pirm., nariai—Al Monas, Pr. Gudelis ir L. Valiukas.

Kuopa, dalyvaudama Lietuviškumo Palaikymo (kun. St. Railos) programoje, surinko 328 taškus. Daugiausiai taškų pelnyta (140) lietuviškų knygų platinimu. Vyčių kioskas šiuo metu platina per 90 įvairių knygų.

Kuopos turto globėju liepos mėn. susirinkime išrinktas A. Lugauskas, neseniai atvykęs iš New York'o, savo gimtinės.

Liepos 15 d. turėtas "Joe Goldick" vardo piknikas. Tą dieną vyčiai priėmė šv. Komuniją, turėjo bendrus pusryčius, kuriuos paruošė Joe Goldick sesuo Mrs. Ann Scott. Joe

Goldick, daug pasidarbavęs vyčiams ir Lietuvos vardo garsinimui kitautaučių tarpe, yra miręs prieš kelio mėnesių. Rs

Dayton, Ohio

COUNCIL 96

District Convention

We wish to thank the Cincinnati council for being such fine hosts during the district convention.

Variety Show

All members who participated in the show, did a splendid job, especially Mary Ann Ambrose, Anne Gudelis, Kitty Prasmantas and Pat Zelinskas. We are most grateful to Frances and Charlie Vanagas, for their kindness in entertaining the entire cast, at their home, also Father Walters and Mary Lucas who worked so hard towards making it a memorable affair. Honorable mention must be given to George (Ona) Mikalauskas and Buddy (Salome) Green who sang a beautiful duet. They wore lovely make-up and costumes.

Engagements

This past spring, Adele Grebus of Columbus, Ohio (125) became engaged to Joe Mikalauskas of Dayton (96). Both make a lovely couple!

Mother's Day

Traditionally, we commemorated the day by attending mass and receiving Holy Communion. That same afternoon, all mothers were feted royally. The party was highlighted by members being initiated into the CIRCLE CLUB, originated by Frank Gudelis. Mary and Stan Lucas were greatly applauded for their duet.

In Memoriam

We express deep sympathy to the Goldick and Savickas Families on the death of their beloved Fathers.

Bowling Champs

The team that won the council's bowling championship was the GI and Buddy Green, members of the ANTS. We congratulate Mary Ann Ambrose, Anne Gudelis, Pete Petkus triumphant team.

Double Wami

Elizabeth, N. J.

COUNCIL 52

Thanks to our many friends who attended our Minstrel this year which proved to be a most successful affair. We also thank Charles Oskutis and Buffy Decker who graciously offered their time in coaching this show. Most of all a big "Thank You" to all who participated.

Congratulations to our men's bowling team, winner in the New York-New Jersey District Bowling League.

What happened to Jo Adonis, Vincent Zak, Spike Pinkin and John Oskutis? We missed them at our last gathering.

H. C. P.

Great Neck, New York

COUNCIL 10

When Great Neck members say they want more activity in the club, they really go all out for it. We have so much activity planned, that we're wondering whether we should cancel our vacations and just stay home this year.

Our first beach party was held on July 1. We rode off early Sunday morning with the hopes that it would clear up during the day. At noon, the sun came out and shone brilliantly the remainder of the day. We wonder if Lil Remenchus will ever live down "RIGHT NOW."

On July 15, our second beach party was thoroughly enjoyed by all. You 109'ers who weren't there really missed a wonderful day at the beach. Mary and Tony Kober, Josephine Rusas, Al Wesey, Mary Wesey and Mary Truss tried to "rest" a little at the beach because they attended the Campfire Dance in Linden, N. J., the night before, and got home quite late.

August 5 is the date set for our ball game and picnic with Maspeth.

Jerseyites, we're headed your way. A bus has been hired and we plan to come out en masse for the District Picnic-Dance in Kenilworth on August 26.

We held our second Lithuanian Culture night on June 26. It proved to be most interesting and educational.

Plans are in effect for our fall dance to be held on October 20 at the Villa Nova Social Club in Port Washington, L. I. "Jan"

Pittsburgh, Pa.

COUNCIL 19

The picnic held in Pittsburgh by the K. of L'ers for the benefit of the Radio Program turned out to be a bang-up success—beautiful day, lots of people, and maybe not as much money as we'd like to have realized, but a nice little profit we did gain will help keep our program going for a while. The young people enjoyed a most interesting volley ball game and in the evening, both young and old, gathered about the Joninē Bonfire and sang Lithuanian folk songs. I heard quite a few people on the way home that evening comment, "This was certainly an enjoyable picnic" and it made my heart glad that all our hard work that day had not been in vain!

A Lithuanian Day affair was sponsored Friday evening, July 20th at Kennywood Park which included songs and dances with some of the K. of L. members participating.

A number of our members are planning to attend the 38th K. of L. National Convention in New York City. Get-togethers at the Country Club are not uncommon with plans being made for partnerships at the New Yorker Hotel and plans for transportation to New York.

An outdoor K. of L. evening—cards, games, and of course food—will take place the latter part of August on the St. Casimir's School grounds.

This autumn, we plan to revive BOWLING. Members interested in this particular sport, contact our officers.

See you all in New York.

Mitzie

Maspeth, New York

COUNCIL 110

Here we are again after a long absence.

We had our Honor's Affair at the "Sunnyside Village" in Freeport, L. I. Our honor member was Walter Wezwick, who is also the first member to go into the service. Willie Raynis and Walter enjoyed them-

selves so much they decided to stay and see the next show.

Congratulations to Betty Gell and Pete Purus on their engagement. We are looking forward to their wedding in September. By the way, Pete, who is going to take over your job as president of the "Royal Cardinal Club"? There are quite a few prospects now!

We were lucky in getting club-rooms and are planning to decorate and put some extra effort into making it most presentable.

We were sorry to lose Mr. and Mrs. Charles Gehrling, but guess they will be in good hands in the Pittsburgh council. Lots of luck!

Our dance is going to be held in September on the fifteenth at the Lady of Vilna Church hall, Broome Street. It is going to be a "Mardi Gras" costume affair. We are looking forward to seeing everyone there, especially the convention delegates and guests, who may plan to extend their stay in New York City.

L. Bo Bender

OUR CONSTITUTIONS ARE READY!

Our Constitutions are now ready and your order will be mailed to you shortly.

If you or your council want to order any please contact our Treasurer. They are 25c a copy.

Frank Gudelis, Treas.
129 Rita Street
Dayton 4, Ohio.

K. OF L. CALENDAR

August 26—New York-New Jersey District K. of L. Picnic-Dance, Kennilworth.

Sept. 6, 7, 8 and 9th—38th K. of L. NATIONAL CONVENTION, Hotel New Yorker, New York City.

September 15—Maspeth, N. Y. (110) Dance.

October 20—Great Neck, N. Y. (109) Dance, Port Washington, L. I., N. Y.

October 27—Norwood, Mass. (27) Dance, Runeberg Hall.

Lietuvos Vyčių Seimas

SEIMO ŠUKIS: Lietuviais esame mes gimę,
Lietuviais norime ir but!

Seimas vyksta š. m. Rugsėjo 6, 7, 8 ir 9 dienomis New York'e, New Yorker viešbutyje.

Kadangi šiais metais Vyčių organizacija narių ir kuopų atžvilgiu yra aukščiausiam laipsny, palyginus su kitais laikais, tai tikimasi, kad ir šis Seimas bus didžiausias.

Seime bus atpasakota Vyčių veikla, ypač lietuvių išlaikymo ir Lietuvos laisvinimo reikalais. Bus rimtai svarstoma tolimesnieji Vyčių veiklos klausimai. Bus pasimelsta už mirusius ir už gyvuosius Vyčius, o taip pat už Lietuvą ir bus paminėta Mindaugo Krikšto 700 metų sukaktis.

SEIMO KALBĖTOJAI. Pakviesta eilė kalbėtojų, paskaitininkų. Prel. J. Balkunas banketo metu kalbės aktualiais Vyčių reikalais. Seimo posėdžių metu kalbės buvęs Vyčių Centro Pirmininkas Juozas Bulevičius-Bolley tema: "Norkuno Palikimas Vyčiams" ir Dr. Juozas Leimonas, "Vyties" Redaktorius, tema: "Žvilgsnis į Vytį" ir Vyčių organizacijos reikalus."

SEIMO PROGRAMA

KETVIRTADIENI, RUGSĖJO 6 D. Dienos metu Seiman atvykusiųjų registracija. Vakare pobuvis, susipažinimas. Čia pasirodys savo meniška programa įvairių vietovių vyčiai.

PENKTADIENI, RUGSĖJO 7 D. 9 val. Šv. Mišios už a. a. Vyčių Tėvą M. Norkuną New York'o Aušros Vartų lietuvių parapijos bažnyčioj. 10 val. iškilmingas Seimo atidarymas. Posėdis. Vakare pasilinksminimas.

ŠEŠTADIENI, RUGSĖJO 8 D. 8 val. 30 min. Pamaldos už mirusius vyčius New York'o Aušros Vartų lietuvių parapijos bažnyčioj. Vėliau posėdžiai. Vakare kelionė į Coney Island.

SEKMADIENI, RUGSĖJO 9 D. 10 val. 30 min. Iškilmingos Šv. Mišios New York'o Aušros Vartų lietuvių parapijos bažnyčioj. 2 val. p. p. Seimo sesija. 4 val. p. p. Šv. Patriko Katedroj Maldos už Lietuvą, Mindaugo Krikšto 700 metų sukakties prisiminimas ir Mišparai. Maloniai kviečiame dalyvauti ir bendrai apylinkės lietuvius, kad šis viešas religinis momentas kuoįspudingiausiai praeitų. Vakare banketas.

**VISUS VYČIUS IR VYČIŲ PRIETELIUS MALONIAI KVIEČIAME
SEIME GAUSINGAI DALYVAUTI.**

L. Vyčių Centro Valdyba.